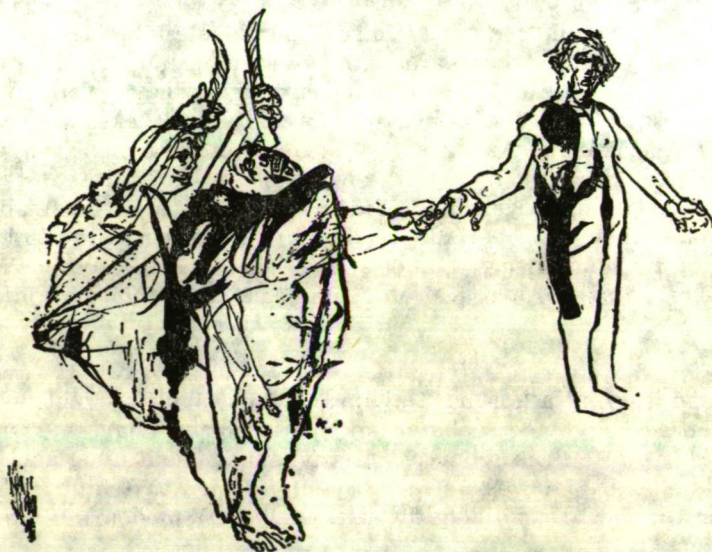

sejtetően, jó időre külföldre utazom. Már-már elcsendesül a szoba, egy doktornő még hátra marad, kérdően nézek rá, majd nagybeteg szomszédomra tekintek. „Meg fog halni” suttogja fölém hajolva, és kisiet. S máris érkeznek a kórházzolgák, pakolnak, és gurítják a maga sorsáról már mit sem sejtő fiatalembert. Másik társam is készülődik: sok dolga van, mondja. Húsz esztendő után otthagyja vállalatát, anyagbeszerző állását; nyárra panziót szeretne nyitni Csillaghegyen. Szívtáji szorításait régi munkahelyén szerzett keserőségek, vagy új tennivalói okozzák? Mindkettő talán.)

Téli délután otthonomban; jó érzés volna, ha egy bágyadt napsugár mondana Isten hozottat. Kitekintek az ablakon: párás, ködös az idő. Megszólal a telefon. Egy hölgy hangját hallom: „Jó most már a készülék?” — Igen — válaszolom. Éppen a parlamenti ülés után, amikor a belügyminiszter lemondását bejelentette, délben elnémult, és számtalan bejelentés ellenére napokon át nem működött. „Összetorlódott a leszerelési munka?” kérdezem. A készülékben csend. Tovább erősködöm: „Mondja meg őszintén! Lehallgatókészülék volt rászerezve?” „Igen”, hallatszik bátortalanul. Gyorsan hozzáteszi: „De én nem tehetek róla.” Tudom, nyugtatom meg. „Kérem, ne haragudjon, én nem tehetek róla.”

Itthon vagyok. Kitekintek az ablakon: sűrű párás sötétség ült a világra. Adynál érvényesebben nem mondhatom: „Hiszek s búcsúzkodom. Majd visszatérek újra s beszámolok a helynek, mely lelkem formálta. Belemerevednek a szemeim a ködös estébe. Miért, hogy oly hitványak a homo sapiens érzékei. Itthon, ezen a helyen már kész a jövődönk. Hiszen itt készült el, itt determinálódott nagy részében az életem. De áldom is a ködöt. Minden bölcs és törvényszerű az életben. A köd is . . .”

1989. október 23.—1990. február 10.

KÉRI LÁSZLÓ: BŰNBAK